

Sikeresen teljesítették első félévi tervüket A SZEGEDI ÜZEMEK

Az ötéves terv teljesítésében az első félév alatt nagy eredményeket értünk el Pártunk vezetésével és a Szovjetunió példája nyomán. Ezek az eredmények azonban csak úgy voltak elérhetők, hogy az öntudatos munkások állandó harcát vívtak a jobb-oldali szociáldemokraták, a klerikális reakció ügynökei, a normacsálók és bércsálók ellen. A szegedi üzemek nagyrésze július 30-ra befejezte az ötéves terv első félévét.

A SZEGEDI JUTAFONÓGYÁR NV

féléves tervét június 19-én fejezte be. A selejtet a fonoda 76.6 százalékkal, a szövőde pedig 69.4 százalékkal csökkentette. Ezek az eredmények annak tudhatók be, hogy az államosítás után megváltozott a dolgozók viszonya a munkához. Jobban vigyáznak a gépekre, az anvagmetakarítást szem előtt tartották. Ezek az eredmények a Párt iránymutatása mellett születtek meg és a párttagok jártak elől jó példával.

A SZEGEDI KÖZUTI VASPÁLYA

első félévi tervét utasszállítás terén 110.8 százalékra, vonalépitésben 105.5 százalékra, az elő-

irányított javítási munkálatokat 150 százalékra teljesítette. A tervteljesítésben kiűntek a műhelyből Varga Sándor 122 százalékos átlaggal, a vonalon Csipak Mihály és Hajas Ferenéné hibapont nélkül.

A DOHÁNYGYÁR ÉS AZ ORION BŐRGYÁR

100 százalékos teljesítést ért el. A Gázgyár sem maradt le, dolgozók tervüket 113.9 százalékra teljesítették.

A GYUFAGYÁRBAN

Bartók Istvánné június 30-án szeptember 21-i tervén dolgozott. Sipos Ferenccé pedig szeptember 7-i tervén. Az üzem az ötéves terv első félévének tervét 111.4 százalékra teljesítette.

119 százalékos eredményt ért el a

LÁDAGYÁR

dolgozói. Nem is csoda, hiszen olyan öntudatos elvtársak dolgoznak ott, mint Márta Mihály és Hanák Sándor, akik mindketten 200 százalékos átlaggal termelnek. De nem sokkal maradnak el mögöttük Sebők Miklós és Szabó Jenő szélezők, akik 180 százalékos átlagot értek el.

Az ötéves terv teljesítése, sőt túlteljesítése valamennyi államcsitott üzem célja.

A WINTER KEFEGYÁRBAN

az értékelőirányzatot 147 százalékra, a mennyiségi előirányzatot 125 százalékra teljesítették.

A LEMEZGYÁRBAN

az első félévet forint értékben június 2-án, mennyiségben június 24-én fejezték be. A dolgozók újabb felajánlásokat tettek a terv túlteljesítésére.

Az ellenség azonban nem alszik s iparkodik megakadályozni a terv teljesítését. Így történt meg, hogy a

DÉMA CIPÓGYÁR

csak 89.9 százalékra tudta első félévi tervét teljesíteni. Nem kaptak megfelelő mennyiségű faszarkot a Rabo és Ignácz, Popper, Verebely, magánvállalatoktól. Ezek a tőkésék az első negyedévben szabotálták a termelést és a DÉMA cipógyár ennek következtében első negyedévi tervét csak 77.4 százalékra tudta teljesíteni. Ezeknek a gyáraknak az államcsitása után megfelelő mennyiségű sarkot kaptak és a második negyedévet már 100.4 százalékra teljesítették. Már felé szalad a grafikon, örömmel tervezik, hogy a 10.91 százalékos lemaradást a jövő félévben behozzák.

Az új munkakönyv fegyver a munkafegyelem lazítója ellen

Gerő elvtárs nagyjelentőségű beszédében nyomatékosan felhívta a figyelmet az egyes üzemekben megmutatózó fegyvelezésre. „Népgazdaságunkban megmutatózó hibák és hiányosságok felszámolásában rendkívül fontos a munkafegyvelem és a népi demokrácia általános fegyelmeinek meg erősítése.” — mondotta beszédében és felhívta a figyelmet, hogy első sorban széleskörű felvilágosító munkával el kell érni, hogy minden dolgozó tisztában legyen a munkafegyvelem fontosságával. Hozzátette azonban: „A munkafegyvelem megszüradítása érdekében be kell vezetni az összes fizikai és szellemi dolgozók számára, akik bérből, il- lőve fizetésből élnek, az újrendszerű munkakönyvet, melyre vonatkozóan a minisztertanács Pártunk vezetőségének a kezdeményezésére határozatot hozott”. Hasonló értelemben hozott határozatot Pártunk Központi Vezetősége: „A politikai felvilágosító munka mellett megfelelő fegyelmező intézkedéseket is kell alkalmazni: a fegyvelem megszüradítása érdekében az összes dolgozóknak új munkakönyvet kell adni.”

A munkakönyvek kiadásának előkészületei még csak most folynak, az ellenség azonban megpróbálja ennek az intézkedésnek az élet népi demokrácián ellen fordítani. Az ellenség — élén a jobboldali szociáldemokratákkal — igyekszik a dolgozókat az új munkakönyv ellen hangolni, igyekszik összehasonlítani tenni a mult rendszer munkakönyvére és a nemsokára kiadásra kerülő új munkakönyv között. Éppen ezért minden dolgozónak tisztában kell lenni az új munkakönyv jelentőségével, tudnia kell, hogyan verje vissza az ellenség támadását.

Azt mindenki tudja, milyen féltelmetes fegyver volt a multban a tőkésék kezében a munkakönyv. Nem egy család hosszú évek nyomorúságát köszönheti egy-egy bejegyzésnek, amely a munkakönyv lapján arról tanúskodott, hogy gazdája sztrájkban vett részt, vagy esetleg más formában merete fel emelni tiltakozó szavát az embertelen kizsákmányolás ellen. Egy-egy ilyen bejegyzés azt jelentette, hogy évekig lehetett kilincselni munka után, persze hasztalanul.

Merőben más szolgálnak a köz-eljövőben Szegeden és az egész megyében is bevezetésre kerülő új munkakönyvek. Az új munkakönyv kifejezi azt a megváltozott viszonyt, amely ma az öntudatos dolgozót munkájához, üzeméhez fűzi. Ennek megfelelően egész más bejegyzések kerülnek be az új munkakönyvbe, ide kerülnek azok a kitüntetések, melyeket a dolgozó a szocializmus építése során kiérdemelt, itt tüntetik fel a szakmai vonalon mutatkozó fejlődést, az elvégzett szaktanfolyamokat, a jó munkáért kapott jutalmakat s mindazt, ami híven tükrözi jó viszonyát munkájához, a nép államához.

Emellett azonban Pártunk, államunk az új munkakönyvvel fegyvert ad az öntudatos dolgozók kezébe. Fegyvert a lógások, dolgozók, hanyag munkások: fejlődésünk gátlói ellen. Az elmúlt heten számoltunk be például arról a rombolásról, melyet az ellenség végzett a Szegedi Késárugár NV-ben. Rombolást végzett az ellenség nemcsak a technika vonalán, hanem még

az öntudatos munkások soraiban is. A dolgozók közül igen sokan nem ismerték fel a munkához való megváltozott viszonyt, géptörések fordultak elő, el nem végezett munkák, akartak fizetést felvenni, sőt az is előfordult, hogy egyesek sztrájkra lázítottak. Előfordult, hogy az egyik művezető, akiről bebizonyosodott, hogy szabotálta a termelést, úgy oldotta meg a kérdést, hogy egyszerűen áthelyeztette magát s most másik munkahelyen zavartalanul kezdheti elől a terv szabotálását.

Az új munkakönyv bírtokában sokkal könnyebb lett volna a Késárugárban is megoldani a kérdéseket. Elejét vette volna az új munkakönyv a lógásoknak, bércsálásoknak s ha a szabotáló művezető könyvébe belekerült volna ez a tény, egész biztosan jobban a körmér néztek volna új munkahelyén, mint így.

A vasárnapi számunkban adtuk hírül, hogy a Szegedi Kenderből eltávolított 13 bércsálók közül egy mezei munkán „helyezkedett el” s a kérévébe rejített kaszadarabbal akarta a cséplőgépet tönkretenni. Bizonyos, ha a cséplőgépnél az új munkakönyvvel jelentkező az új munkakönyvvel bejelentkezett volna, melyben a beírás azt hirdeti, hogy, mint aktívan ellenséges bércsálót, jobboldali szociáldemokrata távolították el a Szegedi Kenderfontógyárból, — nem nagyon került volna a cséplőgépnél olyan beosztásba, hogy alkalma lett volna elkövetni a szabotázs-kísérletet.

Ekesen bizonyítják a fenti példák, milyen fegyvert ad Pártunk a dolgozók kezébe az új munkakönyvvel. A munkakönyv elmondja már a munkabábelés pillanatában, vajjon becsületes munkással áll szemben az üzem, vagy sem. Az új munkakönyv teszi lehetővé, hogy megszüntessük a munkaerő hullámzását, mivel minden alkalommal be kell jelezni a könyvbe a munkabábelés, illetve kilépés időpontját.

Mindezek a szempontok arra hívják fel a figyelmet, hogy nem lehet az új munkakönyvek kérdését egyszerű adminisztratív feladatnak tekinteni. Az új munkakönyv bevezetése harci kérdés, továbbá előrehaladásunk, a tervek sikerének egyik jelentős állomása. Az új munkakönyvek bevezetése csak akkor járhat sikerrel, ha üzem pártszervezetünk, üzemi bizottságaink alapos felvilágosító munkával megmagyarazzák a dolgozóknak, hogy az új munkakönyv a rend és fegyvelem megteremtésének eszköze, saját előmenetelük, szakmai fejlődésük segítője. De meg kell magyarázni azt is, hogy milyen hatékony segítséget jelent az új munkakönyv a hanyag munkások, a bércsálók, az ellenség uszályába kerülő öntudatlan dolgozók aknamunkájának elhárításában is.

Igen nagy hiba lenne azonban az is, ha funkcionáriusaink a másik végletbe esnének és azt hinnék, hogy az új munkakönyvvel, mint valami „csodaszerrel” már meg van oldva a munkafegyvelem megújításának kérdése. Az új munkakönyvek bevezetésével még nem tettünk meg mindent ezen a téren és a funkcionáriusaink feladata az, hogy az új fegyverrel gazdagodva, továbbfejlessék Szeged és Csongrád megye dolgozóiban a munkához, a nép államához fűződő új, szocialista viszonyt.

A kenyérszátka győzelmeit ünnepeleék Petőfi-telep dolgozói

Petőfi-telep dolgozói vasárnap nagy lelkesedéssel vettek részt az aratási és cséplési nép-ünnepélyen, amelyen megünnepeleék a dolgozó nép kenyéért vívott csatájának győzelmeit.

Már a kora reggeli órákban mozgalmi indulóktól és parasztszekerek zörgésétől volt hangos a Petőfi-telepi földművezesszövetkezet környéke. Színpompás, lelkes csoportok Sztálin és Rákosi elvtársak képeivel, vörös lobogókkal érkeztek a földművezesszövetkezet elé. A szövetkezet elől 9 órakor indult el a felvonulók lelkes csoportja a Vásárhelyi-sugarúton be a Széchenyi térre. A Szegedi Pártbizottság épülete előtt egyemberként harsogta a tömeg: „Eljen a Párt! Eljen

Rákosi! Megvédjük a békét!” A felvonulók ezután visszatértek a Petőfi-telepre, ahol az MSzT III. és a DISZ helyiségében ünnepi nagygyűlést tartottak.

Strack Ádám elvtárs beszédében elmondotta, hogy úgy vehetjük ki részünket a legjobban a béke megvédéséből, ha a termelésbetakarítási munkákat a Párt iránymutatásával végezzük el. Így segítséget tudunk nyújtani a szabadsáért küzdő koreai népnek is.

Délután és este kultúr- és sportműsor szórakoztatta az aratási és cséplési népünnepély résztvevőit. Este vacsora és tánc zárta be a jól sikerült ünnepeket. **Tóth József X.**

Hattyas-telepből-RÁKOSI-TELEP

Hattyas-telep dolgozói Komócsin elvtárs képviselői beszámolóján kérték, hogy a telepet Rákosi elvtársról nevezzék el

A nagy eső ellenére is sokan gyűltek össze Hattyas-telepen szombaton este a gazdakör helyiségében, hogy meghallgassák ifj. Komócsin Mihály elvtárs, az Országos Agitációs Osztály vezetője képviselői beszámolóját. Molnár elvtárs szavata után Komócsin elvtárs megartotta képviselői beszámolóját. Elmondotta, milyen nagy különbség van a Horthy-rendszer és népi demokráciánk képviselői között. A nép képviselői a szovjet képviselők példájára közvetlen kapcsolatot teremtenek a választókkal. Kérte a jelenlévőket, hogy hozzászólásaikban tárják fel a hi-

bákat és levél útján is tartsanak állandó kapcsolatot a képviselőkkel, hogy azok a dolgozók javaslatjai szerint járjanak el.

Horváth Gyula elvtárs hozzászólásában tolmácsolta a telep dolgozóinak kívánságát és kérte, hogy a telepet Rákosi elvtársról nevezzék el. Javasolta, hogy alakítsanak

helyi pártszervezetet,

mert 60 párttag van, akik az alsóvárosi pártszervezethez tartoznak, amely a teleptől messze van.

Deák András kérte, hogy

Hattyas-telepre is vezessék ki a villamost, mert a telep idős dolgozóinak különösen farszató a hosszú ut, amíg a városba érnek.

— Mi ketten a fizetésből vígan megélünk, de gyermekeim is vannak és az OTI nem biztosít elég családi pótlékot — mondta Papp Lászlóné. Kérte, hogy emeljék fel a családi pótlék összegét. Ezután rámutatott arra, hogy a telepen nem szervezték meg kellőképpen

a korpa kiosztását.

De nemcsak a hibát tárta fel, hanem javasolta, hogy a korpát a telep Népbolt váltsa ki és ossza szét.

Wolgár Ferenc kérte, építsenek több vízkifolyót a telep vízellátásának biztosítására. Bárdos István hozzátette:

— Fáraatlan jövőnk haza a munkából és kétszer-háromszor kell fordulunk 600 métert, míg behordunk annyi vizet, hogy meg tudjunk mosakodni. A népi demokráciában jobban élünk, tanulunk és jobban is tisztálkodunk. Ugy gondolom, mielőtt bevezetnék minden házba a vizet, előbb létesítsenek többfelé köz-kifolyót.

Szabados Lajos kérte, hogy a 15 éves Hattyas-telepi könyvtárat cseréljék ki, frissítsék fel. Itt a telepen a dolgozók nagyon szívesen olvassák

a marxista-leninista könyveket.

Ezenkívül kérte, hogy a kisebb-súlyú malaok után ne kelljen ugyanannyi zsirt beadni, mint a 200 kilósak után, amelyeket a zsirus kulákok vágnak.

Bárdos István elvtárs javaslatában meghatározta, hol kellene köz-kifolyót építeni, hol kellene villanygőket felszerelni. Kérte, helyezzenek ki a telepre OTI orvost, mert ez nagyon megkönynyítene a telep dolgozóinak egészségügyi ellátását.

Komócsin elvtárs válaszolt az egyes felszólalásokra, megígérte, hogy a felvetődött kéréseket a lehetőségeikhez képest teljesíteni fogják.

Ez a képviselői beszámoló is bebizonyította, hogy a dolgozók bizalommal fordulnak problémáikkal a népi demokrácia képviselőihez, mert meggyőződtek róla, hogy kérésük meghallgatásra talál.

ÉPÜL A SZOVJET FALU...

Sztálin elvtárs a XVII. pártkongresszuson a parasztság, a falu kérdéseivel foglalkozva így rajzolta meg a forradalom előtti falu képét: „... A legszembetűnőbb helyen a templom állt azután az előtérben néhány jobb ház, a zsandaré, a papé, a kuláké, a háttérben a parasztszok dűledező viskói...” Felvázolta a mai szovjet falu képét is: „... Helyébe lép az új falu, társadalmi és gazdasági épületeivel, klubjaival, rádiójával és bölcsődjével, traktoraival, kombájnaival, cséplőgépeivel, automobílljaival...”

Sztálin elvtárs beszédében a falu fejlődésének két állomása, a sötét mult és a ragyogó jövő igéző boldog jelen került egymással szembe. A Szikra kiadásában most megjelent Zadonszkij: „Épül a szovjet falu” című könyv azt mutatja be, hogyan jutott idáig a fejlődésben a szovjet falu, a szovjet parasztság.

A Volgán-túli falvakban a mult század 80-as éveiben gyakran megjelent Lew Nyikolajevics Tolsztoj gróf, a híres orosz író. Leveleiben, írásaiban sokat foglalkozik a gavrílovkai, patrovkai és környéki parasztság nyomorával. A kép megdöbbentő. A kulákoknak kiszolgáltató orosz hisparaszt tönkremenne béres, vagy koldus sorsra jut. Éhínség, szellemi nyomorúság és a hollapítól való félelem teszi még sötétebbé Tolsztoj leírásában a parasztszok helyzetét.

1949-ben Zadonszkij szovjet író ugyanezeket a falvakat, Gavrilovkát, Patrovkát kereste fel. Kezében Tolsztoj feljegyzéseivel, felkereste ugyanazokat a családokat, Zadonszkij a béres, koldus apák fiait mutatja, rajtuk keresztül ismereti a falu harca a Nagy Októberi Szocialista

Forradalom előtti időktől napjainkig.

Öntudatos szovjet kolhozparasztok gazdasági és kulturális életét rajzolja meg az író, az idősebbek emlékein keresztül összehasonlítja a jelent a multtal. Olyan hatalmas és mélyreható változás menű itt végbe, hogy a fiatalabb kolhoztagok nem is tudják elképzelni a régi nyomorúságot. Valóban a csinosan épült házak, az elégedettség, a jókedv az arcokon, a villany, a rádió, az autók, a kombájnok, a szép kultúrház, a 8 órai munkaidő, a szabad, boldog, kizsákmányolás-mentes élet láttán nehéz elképzelni a mult mérhetetlen nyomorát, a koldus-sorsot, a dűledező viskókat, a zsandárszuronyt, a látástól-vakulást, a terjedő munkaidőt, a kizsákmányoló kulákokat, a hatalmas fejlődés, amelyet a szovjet falu 30 év alatt tett meg és amely joggal hívja ki a világ csodálatát.

A szovjet falut a Bolsevik Párt, a régi béres apák öntudatos kommunista fia építették „új falu”-vá. Nehéz, de győzedelmes harcok során vitték diadalra a szovjet parasztság ügyét. Ma nem jogfosztott, irástudatlan, kizsákmányolt koldus-parasztok, hanem szabad, öntudatos, egyenjogú, tanult, a korszerű technikát felhasználó, magabiztos, boldog, elégedett parasztság él az épülő, szovjet faluban. Gavrilovka, Patrovká Tolsztoj által megfestett képe így változott meg. A szovjet parasztság új, boldog életét a kolhozokban ugyanaz a hatalmas mozgató erő teremti meg, amely a Szovjetuniót minden téren soha nem látott eredményekhez, hatalmas gazdasági, politikai, kulturális sikerekhez vezette s ez az erő: a Bolsevik Párt.